

nister, den højtærede Kultusminister havde været til Stede, da den ærede Ordfører for Reformpartiet kom med sit Angreb paa den socialistiske Presse, vilde de have sagt: Gudske lov! Nu ere vi komne ind paa en bedre Vej, vi have været inde paa den samme brede Vej, som Socialdemokraterne nu vandre paa. Naar vi have skullet rejse en Sag, have vi slet ikke kunnet undersøge den i alle Enkeltheder aldeles nøje, før vi skrev om den. Redaktør Vilhelm Lassen i Aalborg sagde: Der findes ikke et eneste Blad, der kan gøre det.

Naar der tales om den socialistiske Presses Upaalidelighed, og det siges om dens Stilling til den foreliggende Sag, at der er udvist Fejl, vil jeg spørge: Hvor uendelig vanskeligere er da ikke den socialistiske Presses Opgave end f. Eks. vore Dommeres? De have Anledning til at undersøge Sagerne, og de tage dog fejl Gang paa Gang. Det viser sig, at man til Trods for, at man kan indespærre de Mennesker, som man skal have Sandheden ud af, dog fælder Domme paa et aldeles forkert Grundlag, fordi man ikke kan faa Sandheden frem. Hvor meget vanskeligere bliver da ikke Forholdet for Pressen? Og hvad er det saa, vi netop se om den socialistiske Presse i Forhørsakterne, der ligge her for os. Vi se, at der for omtrent 2 Aar siden kom 2 Mænd til „Social-Demokraten“ i Holstebro med en Klage. En Pige var rendt bort fra „Hebron“, og hun gik til 2 Mænd og klagede over, at Forholdene vare utaaalige der. Disse 2 Mænd vare ikke Socialdemokrater. Disse 2 Venstremænd sagde: Her maa gøres noget. Gik de nu til den nærmeste Dommer og sagde: Tag dig af den Sag, som her foreligger? Nej, det faldt dem ikke ind. Gik de da til en Præst og bad ham om at tage sig af disse ulykkelige Børn? Nej, det gjorde de heller ikke. Gik de da til deres egen Presse, til Venstrebladet i Holstebro? Nej, de sagde: Vi maa have den Sag undersøgt, vi maa ind til „Social-Demokraten“ i Holstebro. Nu fortælles det om „Social-Demokraten“, at den sluger Sagerne raa og serverer dem for Læserne under gyselige Overskrifter. Men hvad fortælle Forhørene? De fortælle, at Redaktøren af „Social-Demokraten“ tog til „Hebron“ for at undersøge Forholdene og derefter tog tilbage og skrev i sit Blad: Ifølge mit bedste Skøn ere disse Klager ubegrundede. Thi naar Klager ere begrundede, tager man fat, og naar de ere ubegrundede, giver man Op-
rejsning, det er den Maade, hvorpaa den

socialdemokratiske Presse bærer sig ad. Jeg spørger Højre og Venstre: Hvordan skulde man ellers bære sig ad? Det er altsaa det, Forhørsakterne fortælle om den socialistiske Presse.

Saa fortælles der, at vi have grebet Sagen forkert an, vi skulde have nøjedes med at gaa til Justitsministeren, da det var galt, og bedt ham om at undersøge Sagerne. Det prøvede vi i Flakkebjerg-Affæren. Da gik det til paa den Maade, at efter at vi havde undersøgt Forholdene og fundet, at der var noget galt, gik vi til Justitsministeren, der meget beredvilligt gik med til at undersøge dem. Og ikke et socialistisk Blad skrev om Flakkebjerg-Affæren, saa længe Undersøgelsen stod paa. Men da den var sluttet, erklærede Justitsministeren: Den Mand skal blive. Jeg er sikker paa, at der er ikke een i denne Sal, der vil sige: Mortensen burde være bleven paa Flakkebjerg. Den Gang, han blev afskediget, gav man ham 4,000 Kr. i Pension, og Højre og Venstre skrev, at det var, fordi der var gjort denne Mand Uret. Ville de Herrer saa sige, at vi skulle fortsætte paa den Maade, naar vi skulle naa et Resultat? Tror De, vi havde naaet et bedre Resultat i „Hebron“-Affæren, naar vi havde fulgt en saadan Fremgangsmaade? Hvis vi i Folketinget satte under Afstemning, om man anser Fru Bransholm for egnet til at forestaa dette Børnehjem, er jeg sikker paa, at ikke en eneste havde Mod til at sige: Ja, hun egner sig dertil. Jeg gad da se, hvem (Afbyrdelse). Ja, det skulde da være den højtærede Justitsminister. Han sagde, at hun havde al den Oprejsning til gode, som det paa nogen Maade var muligt at skaffe hende, efter at han havde set, hvad Forhørene viste. Det er givet, at en Kvinde, som har al den Oprejsning til gode, efter at hun har taget sin Afsked, vilde ikke have faaet sin Afsked af den højtærede Justitsminister paa Grundlag af disse Undersøgelser. Der skulde mere til, der skulde rykkes i Stormklokken, saa det gjorde ondt i Ørene paa de nervøse, saa at de forgæves bade om Ro.

De Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører for Reformpartiet, kunde tyde paa, at der endnu skal rykkes nogle Tag i Stormklokken, inden vi naa til det, vi skulle naa til, at man forstaaer, at vi ikke kunne nøjes med hist og her at afskedige en Forstander eller Forstanderinde, vi maa have bedre fat og have hele denne Sag reformeret. Det, jeg særlig vil beskæftige mig med, er Spørgsmaalet om, hvad vi skulle foretage